

Gaver jeg har gitt

Jeg kunne ha stanset med en kule av tettpakket støv.
Jeg kunne ha stanset med ødslig stein omgitt av ødslig hav.
Jeg kunne ha satt den kulen litt nærmere stjernen, så havet kokte til det forsvant.
Jeg kunne ha satt den kulen litt lenger bort fra stjernen, så havet ble et evig laken av is.
Ja, banen til den kulen var mitt første perfekte verk.

Og selvfølgelig, jeg var ikke nødt til å bry meg med noen måne.
Den helt overflødige pynten kunne godt ha blitt plassert sammen med månene til Jupiter.
En glinsende ball, som vokste og minket, fra spinkel måneskalk, til halvmåne, til mildt skinnende kule: til hvilket formål?
Ahhh, slik at ved å trekke havet mot seg kan havet puste. Tidevannet strømmer inn, tidevannet renner ut, renser, pleier: den første jevne hjerterytm.

Jeg kunne ha stanset med den enestående kompleksiteten av encellede biter av grønt som var istand til å gjøre sollys om til sukker. Var ikke det mirakel nok?
Jeg kunne ha stanset med det kniplingsaktige bladverket i en bregne, i stand til å spre sporer - et mikrokosmos av informasjon i en liten svart flekk - på fruktbar grunn.
Jeg kunne ha stanset - jeg kunne ha sagt nok er nok - med oppfinnelsen av muslinger.
Jeg kunne ha stanset med den intrikate formen til en fjær.
Jeg kunne ha stanset med en hjerne smart nok til å jakte, lidenskapelig nok til å parre seg, og lat nok til å slappe av under den afrikanske sol.

Men tenner og klør var ikke mitt endelige mål.
Jeg hadde igjen, i min forklelomme, Vennskap, og Medfølelse, og Kjærlighet.
Hva skulle jeg gjøre med Musikk, like unødvendig som månen?
Og Matematikk, nøkkelen til å låse opp så mange av mine mysterier.
Ville kanskje ikke noen skapning få lyst å si til sine følgesvenner: «La meg fortelle deg en historie.»

Og så tok jeg en stor sjanse, og laget en hjerne som kanskje var for smart.
Jeg laget en hånd som kanskje var for fingernem.
For hånden fant fram en klubbe, et sverd, en rifle,
Og hjernen glemte vennskap, glemte medfølelse, glemte kjærlighet,
Og husket heller hva slanger gjør.

Å, så mange gaver jeg ga dem, med et håp at de kanskje kunne bli, og bli, og bli langt mer enn det de hadde vært.

Slik jeg ikke satte grenser for mitt eget skaperverk, slik satte jeg ingen grenser for deres.

Fra en sang i skumringen til en symfoni, fra hakk i tre til en bok med kapitler, fra å plukke bær til å høste en åker med gyllent korn, ble de invitert til å vokse bortenfor seg selv, generasjon etter generasjon.

Bortenfor det å bare bakse med parring, ga jeg dem magien ved å bli forelsket.

Bortenfor ulene om natten ga jeg dem en sjel og ga så sjelene deres en hunger etter å tilbe, i en helligdom eller en moské eller en kirke eller en synagoge etter eget valg.

Bortenfor en plutselig og tom død, ga jeg dem en ærbødighet for forfedrene, og en tro på evigheten som gir dem fred.

Slike enkle ting som luft å puste, vann å drikke, og fast grunn å stå på er gaver som raskt blir glemt, helt til jeg ta bort noe av det.

Skal jeg ta bort også motets gave, håpets gave?

Hvilken praktisk nødvendighet krevde at jeg skjenket dem øyne som kunne nyte skjønnheten i et fjell, i en rose, i en kvinnes ansikt?

Hvorfor ga jeg dem evnen til å minnes? Kunne ikke bare en mors stemme, et barns spøk, bare forsvinne?

Hva skulle det være godt for å kunne fylle et rom med latter? Hva skulle det være godt for at de kunne heve stemmen og synge? Er ikke disse gavene helt overflødige?

Gaver raskt glemt, husker man raskt på ny når de tas vekk.

La dem vandre på en forgiftet Jord når ikke mye annet enn månen er igjen til dem.

Jeg ønsker det ikke; de ønsker det over seg selv.

Kanskje da vil de som overlever århundrene av sult og ufred

På ny sette pris på Vennskap, og Medfølelse, og Kjærlighet.

Kanskje vil de takke solen og takke vinden, og dyppe sine kopper så de kan få smake det salte vannet i et hellig hav.

Kanskje de vil bli skapninger som ikke lenger står fjernt fra skaperverket.

Hvis det er slik, da skal vi fortsette vår reise sammen

Mot det de kanskje kan bli,

Hvis de ville dele ut sitt mangfold av gaver til hverandre,

På det som kunne ha vært bare en kule av tettpakket støv.

John Slade

Oversatt av Tor Larsen

jslade@dreamscape.com

www.johnsladebooks.com